

קצנו אתה בהערב"ות, נכנס אצלי איש, גשני לא ידעתי במהול שלטום, בפתח הקדים ופירש ענינו ורק לאחר שישב על הסלוא, נתן בי עינים בוחז נות בעד משקלני שהיו רכובים באמצע אפן, והגית לפני ידיו ברווחה, יורש ישר, באסן שהגה את עני שמותיו המרטיים באותיותיהם בלבד, המי שמי שער, כי שומעו אינו ידע אלא שמי שכתב, והנה כששמעתי את השם: א. ל. יגולניצר, וכינסתי ביעף נפשוני זכרו בי ולא עלו לפני אלא רישומים נצטים — שר, רשימה, מסל, הפורים זעיר שב זעיר שב, ברחמיזמן לאי קהנים ובתמות נידומה — לא יכולתי לפסור עצמי מרגש של רבונה, שהחגבר ביותר, לאחד שהדונה בי הציא מכיס השני העברת ענה, העברת השלם, הדבר קני עליה בעל המצית פעלו בחיים, האר זנה ואמותי בלבי: הנה מיישיא אי אה, בעד סופרי הדור צעירים, אל פני וביניה, אכנס שמידת כישורני העמידתו גירכתיו הספרות והיה תמיד אישם בהיק נאה, כך סכיבות גורלו העמידתו בירכתי וזחיים והיה תמיד אישם בהיקפם, ועתה שבא למרכזה ולכרכום, הוא מבקש לשורר שיותהברבוז באסופת משלים, וזוהה השעה היה בעיני כאיש אשר רוב ישיל ילין בקסלילרב הלוחשתירה הנל מבג, סרודתחמדה, ואחרתו בשלים לשירה המחושבת, סרודתשכל, או בלי שון המליצה: כאיש אשר תחת רענונות רגש תבוא בו עייפותביתה.

אלם לפונדמליצה לא היתה אלא לשון מליצה — הרושב, שנקבצ בי, היה אך עד ארבעה, למגמהדברים על אסופת המשלים, נטתה הוסיחה למסלול אחר, שאלתי שאלה גיניאלוגית קטנה: אם מר צאו כשכיספשתת, כלומר עירה יגולניצר צה, הסכובה לתהום לידתו וילדותו של הבעש"ט, אשר לאחת אגדותיו הקדיש בלחה גדולה שלו, שפחלטה כספר קטן בשם, בחזה של תשובה, תצפתי לה שאלה ספרותית קטנה: כלום לא מן הראוי הוא שיטול את והטואיכה ההיא, שתוכה אגדה נחמדה, ויחזור ויכתוב אותה בנגינה הנכונה להועלת בני העורים אשר להם יעה, והנה שמעתי כי אשר לגיניאלוגיה — הרי השייכות שלו לאגדה דהיא וכמותה היא גדולה מששיערת, כי הוא עצמו מצאצאי הבעש"ט; ואשר לספרות — הרי זכוח אשר חגנו עוד השם הוא פורש לנושא אחר, סרוב ור

הוק כאחד, והוא כמוס עמוז, דבריו בצנין שירה וררכה, שהשמיעם עתה, נאמרו ברוב התלהבות, כאילו לא זקן הוא, שציקר חשבנו סאהורתי, כי אם עלם הניצב דרוך וכאמין על הסתנהצל לילות, בדברו עתה, צורני כביכול על הוקהיגורדים שבדמותו ובדפוספריצורו פו — הגולגולת הגדולה, הגואה על כת פים רתבות כאילו התגרתה בקומתו קומתיביונים; הגלורית שהשתרבה וירי דה כאילו הקנינה את לצינותהשיבה העינים טובותהמבס כאילו לגלגו על השפם המשופע והתמור; נעימת קולו הרי מה כאילו הבחישה את חיתוךדיהורו הנמדץ, וכיכומז של רשוםדבריו עתה — אדם, שלפי גורלו, עלול היה להיות מר כמדוכר, להרי הוא רענן, ביתר דיוק: מרועון.

מה מרענונו — כלומר מה כקיים בי, אחרי רוב ימים בירכתיהספרות וביר כתייהחיים, את הדאגות, כי יגיע מנקר דת היקף רהוקה לנקדתמוקד קרובה — היא היתה השאלה, התשובה לה לא ניתנה בחוברת שהנחה בדי — המשלים האלה היו רחוקים יותר, אלה שהחבר

ולוהטת, לשמע'הסניגוריה הזאת יור חר משבלט לנגדי ענין שעוררתיו, כלומר חסרוןהתאום שבין הסטאטיקה של המשלים האלה ובין הדינמיקה של הדור, בלש לנגדי ענין, שכבר נרמזתי עלה בשיחה ראשונה, רעה נתגלה לי ביתר שאת, כלומר חסרוןהתאום בין הריתמוס של המשלים ובין הריתמוס של הממשל, שהם ביכוד ההתאפקות שבקרי דותהדעת והוא ביסוד'ההתפרצות שבת מינתההרגש; שהם חישוב וישוב והוא סמפרונט, פתוס, שאלה ששאלתיה לבי בראשיתיהשיחה נתנסחה לי בסירמה כשאלה שונה, אחרת: האפשר, ראיש כמוהו יגיע בנקדת'ההיקף שלו עצמו אל נקדת המוסר שבו עצמו, האפשר ורוב ימיו השיח את קליפתו ורק עתה, כימישיבה, ישיח את תוכנו מה אכזב, כשהשתי מתוך דמיון דאנות של חלום הכמוס עמדו ואזונה כי סופו של הד לים להתקיים, אמרתי בלבי: השליחה כתו קה היא לו, ולפי שלא יכולתי לקיימה ולא רציתי לפוגגה, החרשתי.

יצא ימים רבים והנה האיש, אשר הלנה את חלני, שלח בידיידידו ארבע מחברות — ארבע מערכות של חזיון רשמי, דוד ומיכל, אודה ברוב'היסוס נטלתי את צורת המחברות — הלא שר שה גדולה היא בקירות ובנפש; וכבר נמשכו לה הזיזחיונות וכמעט כולם, ראפילו שימשם מיטב'סגולה, נשאר חזיר גם הרחק'הרחק באחורי פרקי הדרכה הזאת, כפי שהם חרותים באצבעיקדור מים בגביאים ראשוניים, אולם משפתחתי המחברות והפלגתי במערכותהחזיון, נכנע יותר ויותר היסוס, יראתי, כי מסוררו הצליח להנצל בשהי הסכנות, שלא ייצלו מהם גדילים מפני וטרבים נגותו — הסכנה האחת היא השיגרה שסופה פאראפראזה בנאלית של הכתוב וכמילא הקלשתה הסכנה האחרת היא הענות שסופה לפיצה אפסטרעוואגאנטית מתוך הכתיב, וממילא תיללל, מה שה ציל את אנרם כאפו ככוחו ומדרגתו הציל גם את מסוררנו ככוחו ומדרגתו — לא היכליטה המדונה ברות המקרא ולשוני אלא המסירות התבה להם, כי הכלל הגדול בכוסרו של המקרא הוא גם הכלל הגדול בשירתי — מה צדיק מושל ביראת ד' אף מסורר גדול מה שחתו כגודל יראתו.

לשון תהצובה, על ניבית וקמטייניבית, במיטב מכרה המקרא, וריחכוס של די בור, והוס ומרומם כאחד: דרכי השיח השונים לפי הנפשות והמעמדים — למן המונולוג הטראגי של גיבוריההצער עד לחלוח'הדריכה ומהרים של שיחתי

שלחם קצרי, שהם נאים לכדי; היו בהם המטעשים בהדיוש הנושא, שהם מפלי גים מהתחמם של בעלי החיים לתחומה של והיסטוריה — הפרות הנשאות ארון ר, שמשון הגמד, שלמה המלך, או לתחובט של ימינו — משל הסנק והטרק טור, אכן, ססירה מצויינת על מדיניות הפיס המינכנאית, ואפילו לתהומם של חיי הישוב — ססירה כאובה על הציוני הותיק ופגישתו עם מלאך המות, אבל בכללם היו המשלים האלה, על הנוסח הכלים, אדוקים בדרך המקובל, של המשל ולא היה בהם ממעלתיירלותיהם של ממשלים עברים אחרונים, תחל במשל הקלאסי, הלאפירר, של ילג, וכלה במשל הקלאסיצטי הגמיש של ד. שמעוניביק, לא כל שכן, שלא היה בהם מן המתפר, שהוטל במשל בודר אחרון, הוגמה לו באידיש אליעזר שטיינ ברג (ובמקצה א. לוצקי), ובלשונונו — במידה המעטה שהוא נזקק למשל — אלהרמן.

המהפך הזה והסרונו — היה ענין השיחה הבאה, שהערותי המעטות והצר ציננות נענתה להם כניגוריה, כבושנה

משרתים ליצנית — הם הכלים לדרכה הנודעת, המתפרשת מה בתוך המסגרת המסודרת. לאמור, שהמסגרת הזאת לא נשגבה בדרך החידוש החידושים, למן חילופי הממדים של תפקידי הגורמים (מרכזיותו של דראג האדומי באינטריגה המכרעת), דרך התבלטה היתירה של מאורע וסילובו בהשתלשלות הכוללה (טבח'הגבעונים), עד לתוספת מטייבים ישנים'חדשים (התקשורת מברייסה כאמ צעי של מדיניות מבוקשת), כשם שלא נפגמה הנעימה האחת, המבריחה את כל החזיון, והיא נעימה של תומת'בראשית המקיימת עצמה בהוך כל נפתוליההככים (וישוב כמיפת — דרך הרונכאים של מאפו).

דישונן של החזון היה ענין השיחה הבאה, והיא היתה האהרונה בינינו. בה נטרדה אותה סחירה שהורגשה בשיחה הקודמת — עתה לא היה הפתוס פרק לים לסאטירה, עתה היה הפתוס פרק לים לעצמי, עתה היה האיש כמי שהי שיח עצמו על מזגו לאמיחו, כי עתה, בבואו לבאר את פרטיהקונצפציה שלו וקרא מחזיונו חטיבתדברים בעל פה לא היתה כקודם תציצה בין דיבור לקרי אה, ובראותי לתום הקריאה ומצחו הקי בוס מקמים ביותר, כדרך העוצר דמעת עינו, ראיתיו כמי שהגיע לחופו, כמי שזכה הזכות הגדולה שיוכה בה אדם — כשהוא הוא עצמו.

החזיון, דוד ומיכל, שחובה היא להביאו במגילת'ספר אל הקורא (כשים נסיינה הכר של הדרכה ההיסטורית, הכתובה מתחילה בלשונו, הוששני להי סיף; וכמערכת'משחק אל הביכה) כתוב בשערו: לנשמת י. ה. ברנר ז"ל. ההקדו שה הזאת אפשר לראותה סמל: אירא, בימי "המעורר", כותב י. ה. ברנר: מעיר זריניץ, פלך פהדילית, פנה איש ישר" וסופריל עת יד בבקשה למכור לו את הסכנות להכל סודוליקה, שלא על מבח לקבל פרס" (אגרות יח"ב, כרך א', עמ' 299) והוא'הוא א. ל. יגולניצר, החיבות: סופרילעתיך ניהנו במודגש באותה אגרת ובהן כאילו נודקה נבואה, כי גם עתה, לאחר שהאיש הלך לפני כחודש ומחצה לעולמו, הוא ביסורו של דבר, סופרילעתיך, כשם שהיה כל ימיו, אלא עתה העתיד קרוב ביותר שיתקיים — והוא ביום בוא שירת הברבור, חזיונו הננוז בכתב'היד, לאור הדפוס ולרשות הרבים, ומן הדן שלא ירחק היום הזה.